

Forsøg i det praktiske Liv? Jeg kender kun et hvor man virkelig har gjort Alvor af at føre Kristendommens Lære ud i Livet ved at løse Arbejdsstridigheder ved Voldgift og gensidig Imødekommen, og det er „Kristeligt dansk Fællesforbund.“ Det har ogsaa mødt Forstaaelse og Støtte i indre Missions Kredse rundt om i Landet, men ikke i andre kirnelige Kredse, i K. F. U. M. endog kun Modstand.

Om den foreliggende Opgave blev lagt klart frem, saa enhver forstod, hvor og med hvilke Midler han kunde tage fat, tænker jeg alle troende Mennesker gerne rakte Haand f. Eks. i Spørgsmaal om Boligforholdene, mere Jord, Andel i Udbytte osv., men, vel at mærke, hver paa sit Sted med den Indflydelse, der mulig kunde opnaas i Sogneraad og Menighedsraad, Amsraad og Rigsdag, Kommissioner og Bestyrelser — hvis man da ellers vil have dem der, hvad man dog som oftest slet ikke vil. Jeg har i alt Fald aldrig mærket, at den indre Missions Venner har holdt sin Haand over Uretfærdigheden og paa de stores Side forsvaret Rovdrift og Undertrykkelse af de smaa, eller vist sig ligegyldige overfor dem, der bor paa Skyggesiden. Jeg synes, det strider mod al Virkelighed og er som Beskyldning fra Arbejderpartiets Side en ligefrem Løgn. Jo mere Mennesker fyldes af Guds Aand, des mere vil de være med i alt, hvad der er sandt og retfærdigt og godt i det borgerlige Liv.

Men det maa i den praktiske Udførelse blive hver enkelt Mands Sag, hvor han alene eller sammen med andre kan gribe ind. Prøv det f. Eks. i Fagforeningerne! Den indre Mission som saadan kan ikke indlade sig paa at optage Særopgaver for det borgerlige Livs Indretning. Fra det Øjeblik af, den vilde gøre dette og begynde med at lægge sin Forkyndelse om for at holde politiske og sociale Prædikener og Møder og ved Tale og Skrift sætte sig som Maal at løse et eller andet af Tidens brændende Spørgsmaal uden for det at frelse Sjæle fra at brænde i Helvede, vilde den være dødsdømt. Vi maa over for Kravet i Verden om en ligeligere Fordeling af Livets Goder svare med Herrens Ord: „Hvem har sat mig til Dommer eller Deler over eder?“ Og hvor megen Tak vi end maatte være dem skyldige, der i god Tro og paa deres Vis har saa stor Omsorg for den indre Missions Fremtid, maa vi dog bede Gud bevare os fra at afvige fra det gamle Spor, som han har velsignet saa rigeligt indtil nu og visselig ogsaa vil velsigne i Fremtiden, blot vi bliver tro mod vort Formaal under Løsenet: „Vi agter ikke at vide noget iblandt eder uden Jesus Kristus og ham korsfæstet!“

Det, der er Ulykken, Grunden til den megen Elendighed, er ikke den, at „Kirken“ har ladet det sociale Spørgsmaal ligge, men ganske simpelt det, at den har været ulydig mod Herrens Befaling om at prædike Evangeliet for al Skabningen. Romerkirken har skjult det for store Folkeslag, et vantro og rationalistisk Præsteskab har forfalsket det, de store Masser ved ikke, hvad Kristendom er. Blev blot Guds Ords Lys sat paa Stagen, saa Mennesker kom til Sandheds Erkendelse, og Hjerterne blev fornyede, vilde mange Spørgsmaal løses af sig selv; men uden Hjerternes Fornylse er det et forfængeligt Haab, at nogen skulde aflægge sin Egenkærlighed og med Pligt og Ansvarssølelse arbejde for det fælles Bedste. Godt vil det nu aldrig blive i Verden, førend Jesus kommer og binder Djævelen i Tusinde Aar; men vi vil gøre, hvad vi kan for at frelse det, der vil lade sig frelse. Og overfor den ringeagtende Tale om Barmhjertighed i Modsetning til

Ret og Retfærdighed, vil vi agte paa Herrens Ord: „Været barmhjertige, ligesom eders Fader i Himlen er barmhjertig,“ og saa fortsætter med vore Børnehjem og Asyl, Fredshjem og Magdalenehjem, Hospitaler og Redningsanstalter, saavidt Herren giver Kræfter og Evner dertil. C. Moe.

Hvad har vi at bringe Kineserne?
Af Sekretær Poul Hedemann
Baagøe, Antung.

(Efter Maanedsl. for K.F.U.M.)
Paulus taler om Jødernes Forhold til andre Mennesker og udttrykker sig saaledes i Rom. 3, 1—2: Hvad er da Jødernes Fortrin?... Meget i alle Maader, først nemlig dette, at Guds Ord er blevet dem betroet.

Naar vi skal tale om, hvad vi kan bringe Kineserne, ligger deri netop Spørgsmaalet om, hvilke Fortrin vi har fremfor dem; og skal vi klare det Spørgsmaal, maa vi først kende Forholdene baade hos dem og hos os selv, vilde hvad de har, og hvad de trænger til, og forstaa at vurdere det gode og daarlige ret hos baade dem og os.

Jeg har prøvet ved Efteraarsmaanedernes Møder at fortælle noget om Forholdene derude, og jeg haaber, De har forstaaet, at det, man først lægger Mærke til, naar man kommer til Kina, og det, der straks synes at være uoverstigelige Forskelle, er de mange Omraader i det daglige Livs Handel og Vandel, hvor Kineserne bærer sig anderledes ad end vi. Men de Forskelle svinder, naar man har levet derude nogen Tid; og prøver man at trænge ind i den kinesiske Tankegang og finde Bevæggrundene til, at Kineserne bærer sig anderledes ad, vil vi opdage, at den Maade, hvorpaa de lever, handler og arbejder, ofte har store Fordele.

Rent menneskeligt set er det et Spørgsmaal, om vi har noget at bringe Kineserne, eller om de ikke var bedre tjent med vedblivende at leve uden vore Maskiner og medfølgende Fortravlethed, vanskelige sociale Spørgsmaal, Utilfredshed og uden vor Militarisme og mærkelige løse Forhold med Hensyn til Begrebet: Hjem.

Og dog er der meget, vi i disse ydre Forhold baade kan og bør hjælpe Kineserne med. Ikke saaledes, at vi prøver at overføre, hvad vi anser for godt i vor Kultur, men efter som Kravene rejser sig hos Kineserne selv om Oversættelse af Bøger, Forandring af Handels- og industrielle Forhold, Indførelse af moderne Fag i Skolerne o. s. v., bør vi være rede og udrustede til at kunne hjælpe dem til det bedste, der kan gives paa ethvert af disse Omraader.

Men der staar i Teksten om Jødernes Fortrin, hvilket vi ogsaa har prøvet at overføre paa vore Fortrin for Kineserne: „Meget i alle Maader: først nemlig dette, at Guds Ord er blevet dem betroet.“

Den store Forskel mellem Kineserne og os ligger ikke i de ydre Forhold; heller ikke deri, at Kineserne er større Syndere end vi; thi ak, hvor Forholdene er lidet fuldkomne herhjemme! Det har været en underlig Oplevelse for mig herhjemme at besøge nogle af vore Fængsler og se, hvor fyldte de er; ogsaa mange unge Mænd sidder der i Stedet for, som de burde, at være med i K. F. U. M. og nyde godt af de store Fordele, vi har i vort veludviklede Ungdomsarbejde i Danmark.

Det er nemlig den store Forskel og vort store Fortrin, at Guds Ord er blevet os betroet, og at vi dermed har faaet Midlet imod Synden.

Kineserne bruger mange Midler for at opnaa det, vi har ved Troen paa Jesus Kristus. De besværges onde Aander og trykter Afguderne om Hjælp; mange mener, at Kineserne ikke er religiøse, maake de har Ret; men andre har sagt, at Kinesersens Liv

paa en Maade bestaar i en Kamp mod de onde Aander, og de, som har Kineseren ved Nytaars-tid i hans Hjem, i Forretning, i Templerne, eller ved de større Begivenheder i hans Liv, ved Bryllupper, Begravelser, i Sygdomstilfælde, ved Rejser og meget lignende, vil vide, hvorledes Kineserne ikke mindre end andre føler Trangen til det overjordiske og søger Hjælpen, hvor den ikke er at finde.

Thi hvor finder vi andre Steder i Verden Ord med en saadan Fylde og Vished og med en saadan levende Kraft og Virkelighed bag sig som i Bibelen? Hvor ellers finder vi Ord om urokkelig Tro, usvigeligt Haab, usvækkelig Kærlighed?

eller Vished om Syndernes Forladelse, Vished om en renset Samvittighed,

Vished om det evige Liv? Kan andet end Guds Ord hjælpe os til det befriende og styrkende Syn paa Livet, at det bedste, det lyseste altid ligger foran os?

Jeg husker, hvorledes en en Gang ved et Afskedsmøde talte over den Verslinie: „Er mørkt end for, dog lyst er bag,“ og mindede om den gode Tid, vi havde haft sammen og haabede, at Minderne skulde kunne sprede Lys over Fremtidens „Mørke.“ Jeg husker ogsaa, hvorledes jeg havde lyst til at sige, at Forholdet for os Kristne er omvendt, saaledes at: „Er mørkt end bag, dog lyst er for.“ Vi har altid Lov til at haabe bedre for Dagen i Morgen, fordi Gud er den samme og Guds Ord rummer de samme Muligheder; det kommer altsaa blot an paa os selv, om vi vil lære af Fortinden og af denne Dags Fejltrin, saa vi mere kommer til at leve med og paa Guds Ord i Morgen og derfor faar større Hjælp.

Eller hvor finder vi Modsetningerne saaledes udtrykt om Glæde trods Sorg, Rigdom trods Armod og Livet trods Død? Maa vi ikke sige med Apostelen Peter: „Til hvem skulde vi gaa, du ejer det svige Livs Ord.“

Det er dette Budskab om „det evige Livs Ord,“ vi har at bringe Kineserne, og I skal være med til at forkynde det for dem. Først og fremmest er dette betroet os, og vi maa leve efter det og handle i Overensstemmelse med det, det vil sige: „betro det til andre, som atter kunne være dygtige til at lade det gaa videre.“

Vi mærker paa to Maader, hvorledes Guds Ord virker iblandt Kineserne: dels direkte over for det enkelte Menneske. Guds Ord har ikke mistet sin Kraft, vi faar Lov til at opleve det forunderlige i Kina at se, hvorledes Guds Ord formaar at forvandle Mennesker, naar de vil tage imod det, give dem baade Fred og Glæde og et helt nyt Syn paa Livet og paa deres Medmennesker.

Men det mærkes ogsaa i videre Kredse, hvor Guds Ord endnu ikke helt har faaet Magten; der ser vi dets Indflydelse, især med Hensyn til Forholdet over for andre Mennesker. Under Kristendommens direkte eller indirekte Paavirkning lærer de saa meget om det enkelte Menneskes Værdi, at det tydeligt kan spores i de senere Aars Udvikling i Kinesernes Syn paa Kvinden, deres Vurdering af Børnene, deres Hjælp over for syge og fattige og deres Frømgængsmaade over for Forbrydere.

Maaske ses det allerklarest paa dette sidste Omraade, hvorledes Guds Ord har Magt til at

„lyse ind, hvor Hjerter fryse, lyse ud, hvor Mørket bor.“

En af de Oplevelser, som har betaget mig mest og som har givet mig den rigeste Følelse af, hvad vi har at bringe Kineserne, er vor ugentlige Gang til Fængslet i Antung. Det var forbundet med store Vanskeligheder at faa Adgang til Fængslet. Fængselsdirektøren undskyldte sig først med, at der ik-

ke var Plads til flere....., dernæst sagde han, at der var saa snavset; men langt om Lange, efter at vi havde forvisset ham om, at vi kom ikke for at se paa Husene, men paa Menneskene derinde, fik vi Tilladelsen og har benyttet os af den siden. Hver Onsdag gaar vi derhen, og I kan tro, det er et Sted, hvor der er baade timelig og aandelig Nød. Men hvor meget forunderligere er det saa ikke at vide, at vi tør gaa med et Budskab, som i Sandhed indeholder den Hjælp, de trænger til.

Selvfølgelig er den ikke taalseret i de to store Værelser eller snare Rum, hvor de halvt Hundrede Fanger opholdt sig; men den Mangel kan afhjælpes. Hver Gang, vi kommer, har vi nemlig vor Tekst skrevet med store Kinesertegn paa hvidt Papir. Det har vi faaet Lov til at klistre op paa Væggene, og hvis nogen af jer nu vilde aflægge et Besøg i Fængslet, vilde I sikkert se det meste af Væggene dækket med Skriftsteder eller gode Ord fra de kinesiske Bøger, som ligeledes til Tider har været brugt som Tekst.

En Dag kom vi saaledes til Fængslet forsynet med vort Tapetpapir, men da vi havde faaet det op og skulde til at tale over Teksten, slog det mig, hvor dristigt det i Grunden var at vælge en saadan Tekst til et saadant Sted. De to Ord var nemlig fra Thess. 5, 17: „Været altid glade! — Beder uafsladelig!“ Paa det Sted synes det mig, der mere end noget andet Sted, jeg har set, var Mørke og Nød. Men saa kom jeg til at se det fra en anden Side, hvor stort det er at faa Lov til at rejse med et saadant Budskab, der selv paa dette Sted kan skabe Glæde, naar bare den anden Halvdel af Verset bliver overholdt. Og vi fik Lov at se, hvorledes det i enkelte af dem vakte Haab og Glæde, naar vi og talte med dem.

Det er vort Fortrin, vor betroede Skat. O Venner! vogt paa den og betro den videre til andre, thi

„...paa dit Ord skal det glade Budskab udbredes, ogsaa ved os skal der Vej for dit Aasyn beredes, saa overalt Jesus! som Frelser paakaldt, du skal med Knæfald tilbedes!“

Da det er sidste Lejlighed jeg denne Gang faar til at være sammen med K. F. U. M.s Medlemmer, vil jeg gerne have Lov til at sige Tak for det gode Samvær og for al den Interesse, De har vist over for Kina og Problemerne derude, Tak for al Forbøn og Samarbejde og Tak, fordi jeg kan rejse med Vished om, at mange flere end hidtil vil være med i Arbejdet for Kina.

Jeg har ofte i Kina længtes efter mere personlig Forbindelse med vore Medarbejdere herhjemme. Jeg rejser ud igen med Glæde og med Tak for Ferien her, fordi jeg er sikker paa, at disse Maanedere ikke blot har givet mig, hvad jeg længtes efter, men ogsaa fordi jeg har en Følelse af, at Kina og Danmark i det hele er kommet hinanden nærmere, og jeg glæder mig til i de kommende Aar at mærke Frugterne deraf.

Husk, vi er een Flok med eet Maal og een Herre!

Ovenstaaende er en Gengivelse af en Tale, Baagø holdt i Centralforeningen Tirsdag den 2. Marts. Nylig rejste han og hans Hustru ud til deres Arbejde igen — over Amerika.

Coulter, Iowa.

Der var Jubilæumsfest i Coulter. Søndagen den 13. Juni var 25-Aarsdagen for Pastor A. M. Nielsens Ordination som Præst i den forenede danske Ev. luth. Kirke i Amerika. Coulter Menigheds Folk, som han betjener op til Dato, var

kommen til Kundskab desangaa ende og havde gjort store Forberedelser til en rigtig Festdag. Søndag Morgen Kl. 10.30 samledes vi i Kirken, som snart var fyldt op til sidste Plads. Organisten spillede Præludium, Kordegnen læste Indgangsønnen og bad Fader-vo.

Forsamlingen sang Salmen „Kom Regn af det høje,“ o. s. v., Pastor Nielsen messede for Alteret; derefter sang vi Salmen: „Jeg ved, paa hvem jeg bygger.“ Saa prædikede Samfundets Formand, Pastor G. B. Christiansen, som tilligemed Mrs. G. B. Christiansen var indbudt til Jubilæumsfesten.

Pastoren talte ud fra Profeten Esaias Bog.

Temaet for hans Prædiken var Herrens vældige Gerninger.

1. Herrens vældige Gerninger for os.
2. Herrens vældige Gerninger iblandt os.
3. Herrens vældige Gerninger i os.
4. Herrens vældige Gerninger ved os.

Og Slutningsordet var „Herrens Haand skal hvile over eder.“ 2. Almagts Haand. 2. Barmhjertighedens Haand. 3. Visdommens Haand og 4. Trofasthedens Haand.

Bestem eder, beslut eder Iod det med klare Toner.

Saa sang vi Salmen „Op alle Folk paa denne Jord.“ Salmen „Herren strækker ud sin Arm,“ og et lille Menneskebarn blev døbt i Guds Faders, Søns og Hellig Aands Navn.

Derefter blev der givet Lejlighed til at gaa rundt Herrens Alter og lægge en Offergave.

Pastor Nielsen lyste Herrens Velsignelse, og vi sang til Slut Salmen „Min Jesus, lad mit Hjerte faa“. Degnen læste Udgangsønnen og bad Herrens Bøn.

Efter at Gudstjenesten var forbi, blev det tillyst, at ingen maatte gaa hjem; alle maatte gaa over i Skolehuset, hvor der vilde blive fælles Betspising. En Komite af baade Mænd og Kvinder ofrede sig helt for at gøre det saa festligt som muligt.

Sagerne, som de dækkede de lange hvide Borde med, var noget af det bedste, som kunde bringes frem, og ikke mindre end 350 Mennesker blev bispist ved Middagsbordet.

Eftermiddagsmødet begyndte Kl. 3 i Kirken, hvor vi sang i Sangeren og Mr. Dixon oplæste den 40. Salme af David og talte derudfra. Derefter spillede Pastor Nielsen paa Guitaren og sang „Jeg siger Ja til Jesus“. Saa bragte Mr. Christiansen en Hilsen til Pastor Nielsen fra Minneapolis Menighed i Anledning af Dagen.

R. Johnson fra Denver, Colo., bragte en Hilsen fra Præst og Menighed der.

Kommer eders Vejledere i Hu, som have forkyndt eder Guds Ord, og i det I betragte deres Vandrings Udgang, saa efterligner deres Tro. (Hebr. 13, 7). Vi kommer som Menighed, Dem Pastor Nielsen, i Hu, med Kærlighed og Tak, som en af de første Vejledere, Herren sendte os til at lede os paa Himmelvejen, og glæder os med Dem paa den Dag over, at Herren i sin Naade har ladet Dem staa i hans store og herlige Gerning som Præst og Sjælesørger i 25 Aar. Maa det være hans behagelige Villie at lade Dem staa i endnu mange Aar i hans store Tjeneste.

Derefter bragte Coulter Menigheds Formand en Lykønskning til Pastor og Mrs. Nielsen i Anledning af Dagen, samt en meget pæn Gave i Penge, som Coulter og Latimer-Vennerne havde samlet til dem. Et skønt Bevis paa, at Præstefolkene er elsket og afholdt.

Pastor Nielsen takkede for Vennekærligheden og udtalte sin Glæde over alt som Menigheden og Venner havde faaet i Stand i Dagens Anledning.

Pastor G. B. Christiansen talte et kort Ord.

Saa sang og spillede Pastor Nielsen en Sang mere og sluttede Mødet med Bøn.

Vi hvilede saa en Stund omkring i Skyggen, for det var voldsomt varmt. Imidlertid havde de flittige Venner ovre i Skolehuset forberedt et andet vel-signet Maaltid, som vi alle blev indbudt til at nyde, og vi gik alle mættede ud fra Bordene, og endda var der megen Mad tilovers, som det saa ogsaa vidste sig Mandag Formiddag, hvor en Del af os samledes ovre i Byens Park sammen med Komiteen og nød en Del af Levningerne.

Men tilbage til Slutningen af Festdagen. Kl. 8 samledes vi igen i Kirken, hvor vi sang i „Sangeren.“ Undertegnede læste Hebr. 12. Kap. og holdt Bøn; derefter sang vi Nr. 119 i „Sangeren.“ I Blodet, der er jeg nu renset.“ Saa talte Pastor G. B. Christiansen til Slut om Jesu Kristi Blod, 1. som Betalingsmiddel, 2. som Udfrielsens Middel, 3. som Forløsnings-Middel, 4. som Renselses Middel.

Saa sang de unge Piger i Koret en køn Sang, som alle kunde glæde sig ved at høre.

Pastor Nielsen udtalte sin Tak til Pastor og Mrs. Christiansen for deres Nærværelse ved Jubilæumsfesten og ligeledes Tak til Pastoren for de Taler, som han havde holdt.

Endvidere udtalte han atter sin Tak til Menigheds-Folket og Vennerne deromkring, som ikke havde sparet sig selv for at gøre det saa festligt som muligt. Endvidere takkede han dem, som var kommen fra Nabomenighederne, Latimer og Cedar Falls, samt de tilreisende fra Minneapolis, som var Mrs. Pastor Lund, Mrs. Larsen, Mr. og Mrs. Christiansen; og fra Jacksonville, Ia., var Mr. og Mrs. Hendricksen, og fra Denver, Colo., var Mr. og Mrs. R. Johnson og lille Marie. Saa sluttedes Dagen med Bøn, og Præsten lyste Herrens Velsignelse. Herren skal saa have Æren og Prisen for det alt sammen.

Jeg vil saa paa min Hustrus og egne Vegne takke Præstefamilien og alle Vennerne dernede for al udvist Kærlighed imod os i de Dage, vi boede iblandt eder. R. Johnson.

Wis Kreds' Ungdomsmøde.

Ungdomsforbundet for Wisconsin Kreds afholder, D. v., sit 5te Aarsmøde i Helligaands Menighed, Waupaca, fra 8. til 11. Juli.

Kom, — og nyd Guds Ords Velsignelse og Waupaca's Naturskønhed. Send din Indmeldelse senest den 1. Juli.

Helligaands Menigheds Ungdomsforening byder alle tilreisende hjertelig velkommen.

James N. Lund, Menighedens Præst.

NY UDGAVE AF

Oliebladet

med dansk Tekst paa den ene Side og engelsk paa den anden. 100 forskellige Kort i en net og holdbar Æske.

Pris 50 Cents.

Gode Vilkaar til Agenter og Forhandlere.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

The Annex

122 Evangelical Hymns, translated and original

for use in Lutheran churches and homes.

Paper cover 15 Cents
Boards 25 Cents

Sample copies sent for examination and quantity prices quoted upon request from pastors and teachers.

Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.